

## O společenství v duchovních dobreh

### 1 Sol 5,16-22

<sup>16</sup>Stále se radujte, <sup>17</sup>v modlitbách neustávejte. <sup>18</sup>Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. <sup>19</sup>Plamen Ducha nezhášejte, <sup>20</sup>prorockými dary nepohrdejte. <sup>21</sup>Všecko zkoumejte, dobrého se držte, <sup>22</sup>zlého se chraňte v každé podobě.

### 1 Kor 12,20-31a

<sup>20</sup>Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. <sup>21</sup>Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“ <sup>22</sup>A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné, <sup>23</sup>a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme, <sup>24</sup>jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest, <sup>25</sup>aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý. <sup>26</sup>Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním.

<sup>27</sup>Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. <sup>28</sup>A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení. <sup>29</sup>Jsou snad všichni apoštoly? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učiteli? Mají všichni moc činit divy? <sup>30</sup>Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými jazyky? Dovedou je všichni vykládat? <sup>31</sup>Usilujte o vyšší dary!

Minulou středu jsem mluvil o společenství svatých, chápaném jako společenství mezi svatými osobami, tedy mezi námi věřícími. Dnes bych chtěl prohloubit další aspekt této skutečnosti. Vzpomínáte si, že jde o dva aspekty. Jedním je společenství mezi námi, jednota nás, kteří tvoříme společenství, a druhým aspektem je společenství v duchovních dobreh, svatých věcech. Tyto dva aspekty se spolu těsně pojí. Společenství mezi křesťany totiž roste účastí na duchovních dobreh. Zamysleme se zvláště nad svátostmi, charismaty a láskou (srov. KKC, 949-953). V jednotě a ve společenství rosteme svátostmi, charismaty, která každý má, protože je dostal od Ducha svatého, a láskou.

Nejprve společenství ve svátostech. Svátosti vyjadřují a uskutečňují účinné a hluboké společenství mezi námi, poněvadž v nich se setkáváme s Kristem Spasitelem a skrze Něho s našimi bratry ve víře. Svátosti nejsou zdáním, nejsou rituálem. Svátosti jsou Kristovou silou, ve svátostech je Ježíš Kristus. Když slavíme mši je v eucharistii živý Ježíš, právě On, který je živý, nás shromažďuje, vytváří z nás společenství a umožňuje nám ctít Otce. Každý z nás totiž je křtem, biřmováním a eucharistií přivtělen ke Kristu a sjednocen s celým společenstvím věřících. Proto církev na jedné straně „tvoří“ svátosti a na druhé zase svátosti vytvářejí církev, budují ji, rodí nové děti, shromažďují je ve svatý Boží lid a upevňují jejich příslušnost.

Každé setkání s Kristem, který nám ve svátostech dává spásu, nás vybízí, abychom „šli“ a sdíleli s druhými spásu, kterou jsme mohli spatřit, dotknout se jí, potkat a přijmout a která je opravdu věrohodná, protože je láskou. Tímto způsobem nás svátosti nutí být misionáři, a apoštolské úsilí nést evangelium do každého prostředí i do těch nejvíce nevraživých je nejautentičtějším plodem stálosti svátostného života, neboť je účastí na spásonosné iniciativě Boha, který chce všem darovat spásu. Svátostná milost v nás živí silnou a radostnou víru, která umí žasnout nad Božími divy a odolávat idolům tohoto světa. A proto je důležité tvořit společenství; je důležité, aby děti byly pokřtěné brzo; je důležité, aby byly biřmovány. Proč? Protože v tom spočívá přítomnost Ježíše Krista v nás, z níž se nám dostává pomoci. Je důležité, abychom šli ke svátosti smíření, když cítíme, že jsme hříšníky. Někdo řekne: „Otče, ale já mám strach, že mě kněz bude plísnit.“ Nikoli, kněz tě nebude plísnit. Víš, s kým se setkáváš ve svátosti smíření? S Ježíšem Kristem, který ti odpustí. Očekává tě tam Ježíš a to je svátost. A tak roste celá církev.

Druhým aspektem společenství ve svatých věcech je společenství charismat. Duch svatý uděluje věřícím množství duchovních darů a milostí. Toto – řekněme – „vynalézavé“ bohatství darů Ducha svatého je zaměřeno na budování církve. „Charismata“ jsou dary, které dostáváme od Ducha svatého. ... Ale tyto dary jsou nám dány nikoli proto, aby zůstaly skryty, nýbrž proto, aby z nich něco měli druzí. Nejsou dány k dobru toho, kdo je obdržel, ale k užitku Božího lidu. Pokud však nějaké charisma, některý z oněch darů slouží k potvrzení obdarovaného, potom je pochybné, zda je toto charisma autentické, anebo není autenticky žito. Charismata jsou zvláštní milosti, které jsou dány některým, aby z nich měli užitek mnozí jiní. Jsou to schopnosti, inspirace a vnitřní vnuknutí, která se rodí ve vědomí a zkušenosti určitých lidí, kteří jsou povoláni, aby se dali do služeb společenství. Tyto duchovní dary se přičítají ke svátosti církve a jejího poslání. Všichni jsme povoláni respektovat je v sobě a v druhých a přijímat je jako podněty užitečné pro

přítomnost a plodnost církve. Svatý Pavel varoval: „Nezhášejte oheň Ducha“ (1 Sol 5,19). Nezhášejte Ducha, který nám dává tyto dary, tyto schopnosti, ctnosti a tolik krásných věcí, jimiž církev roste.

A přejdeme ke třetímu aspektu společenství ve svatých věcech, totiž ke společenství lásky. Jednota mezi námi je vytvářena láskou. O prvních křesťanech říkali pohané, kteří je pozorovali: „Pohledte, jak se mají rádi. Není mezi nimi nevraživost, nepomlouvají se navzájem. To je krásné.“ To je Boží láska, kterou nám Duch svatý vlévá do srdce. Charismata jsou v životě křesťanského společenství důležitá, ale jsou to vždycky prostředky k růstu v lásce, kterou svatý Pavel řadí nad všechna charismata (srov. 1 Kor 13,1-13). Bez lásky jsou totiž i ty nejmimořádnější dary k ničemu. Někdo řekne: „Tento člověk uzdravuje, dokáže uzdravovat lidi! Co však láska v jeho srdci? Má lásku? Pokud ano, jen tak dál, ale pokud ji nemá, církvi neprospívá. Veškeré dary, jež jsou bez lásky, neslouží církvi, protože kde není láska, je prázdno, které vyplňuje egoismus. Zeptám se vás: budeme-li všichni egoisty, pouze egoisty, můžeme žít ve společenství, v pokoji? ...Nelze! Proto je nezbytná láska, která sjednocuje, činorodá láska. I ten nejmenší náš skutek lásky má dobrý účinek na všechny! Žít jednotu církve a společenství lásky, proto znamená nehledat svůj zájem, ale sdílet soužení a radosti bratří (srov. 1 Kor 12,26) v ochotě nést břemena těch nejslabších a chudých. Tato bratrská solidarita není rétorickým obratem, nějakým úslovím, nýbrž integrující součástí společenství mezi křesťany. Pokud ji žijeme, jsme ve světě znamením, jsme „svátostí“ Boží lásky. To jsme jedni pro druhé a pro všechny! Nejde jenom o drobnosti lásky, které si můžeme vzájemně dát, ale o něco hlubšího. Jde o společenství, které nás uschopňuje vejít do radosti i bolesti druhých, abychom si je osvojili upřímně.

Často jsme vyprahlí, lhostejní, odtažití, a místo abychom sdíleli bratrství, předáváme nevrlost, chlad a egoismus. A mohou naše církve růst nevrlostí, chladem a egoismem? Může tak růst celá církev? ...Církev roste jedine láskou, která přichází z Ducha svatého. Pán nás zve, abychom se otevřeli společenství s Ním ve svátostech, v charismatech a v lásce, abychom důstojně žili svoje křesťanské povolání.<sup>22</sup>

#### Otázky k zamyšlení

- 1) Jaký je náš postoj k darům Ducha svatého? Uvědomujeme si, že Duch svatý má svobodu dát je, komu chce? Považujeme je za duchovní pomoc, kterou nás podporuje a posiluje naši víru a také naše poslání ve světě?
- 2) Respektuji v sobě a v druhých různá obdarování Ducha svatého a přijímám je jako podněty užitečné pro přítomnost a plodnost církve?
- 3) Zkus vyjmenovat některá konkrétní obdarování svého manžela/ky pro dobro vaší rodiny.
- 4) Daří se mi v rodině, farnosti, církvi sdílet soužení a radosti druhých, vím o nich?

#### Modlitba vlastními slovy

Poděkujte za dary Ducha svatého své i svých blízkých. Litujte situací, kdy se vám nedaří přispívat láskou ke sdílení ve vaší rodině, farnosti, církvi. Proste za to, abyste mohli více čerpat dobro ze svátostí, z Přítomnosti Krista v nich.

<sup>22</sup> Papež František: O společenství v duchovních dobreh. RADIOVATICANA. Česká sekce Vatikánského rozhlasu. [online]. © 2003-2013, datum publikování 23. 10. 2013, [cit. 2013-12-10], přeložil Milan Glaser. Dostupné z: <<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=19074>>.

**Modlitba za dary Ducha svatého**

Bože, Duchu svatý,

Ty sám se v nás modlíš vzdechy nevyslovitelnými, vždyť my ani nevíme, za co se máme modlit. Přicházíme tedy za Tebou a dáváme Ti svolení k tomu, aby ses Ty sám v nás modlil tak, jak chceš, a za to, co Ty chceš. Dáváme Ti všechno to, co jsme Ti dosud dát nechtěli. Nejen to, čemu jsme se bránili vědomě, ale také to, co dosud zůstává v našem nevědomí. Dáváme Ti všechno to, co do nás zasel Zlý Duch, aby nás odváděl od Tebe. Dáváme Ti to, co dosud vězí v našem těle, v našem rozumu i v našem srdci. Přijď se svými dary. Prosíme Tě. Prosíme Tě o Tvůj dar *moudrosti*, abychom rozeznávali ve svém životě Boží znamení pro náš život a abychom je správně chápali. Přijď, Duchu svatý.

Prosíme Tě o Tvůj dar *rozumu*, aby nikdy náš rozum nestál proti naší víře, ale aby vždy sloužil k ještě hlubšímu a dokonalejšímu poznání Boha. Přijď, Duchu svatý.

Prosíme Tě o Tvůj dar *radý*, abychom měli dostatek podnětů pro naše rozhodování a abychom se vždy rozhodovali s ohledem na Boží vůli, ale přesto svobodně a s vědomím, že Bůh žehná všem našim krokům, pokud nás nepřivádí do záhuby. Od takových kroků nás chraň. Přijď, Duchu svatý.

Prosíme Tě o Tvůj dar *síly*, abychom měli odvahu opustit všechno, co nás odvádí od Boha a od plnění Jeho vůle a abychom vytrvali v Lásce Kristově za všech okolností. Vždyť nic nás od ní nemůže odloučit. Přijď, Duchu svatý.

Prosíme Tě o Tvůj dar *poznání*, abychom dokázali rozeznat mylné představy o sobě, o svém životě i o Bohu a abychom poznali Pravdu, která osvobozuje. Přijď, Duchu svatý.

Prosíme Tě o Tvůj dar *zbožnosti*, abychom stále více poznávali Boha a stále více toužili dorůstat do Jeho lásky. Přijď, Duchu svatý.

Prosíme Tě o Tvůj dar *bázně Boží*, abychom se v každé životní situaci dokázali v pokoře sklonit před Bohem jako před svým Pánem a Bohem. Abychom se před Ním neskláněli ve strachu a otroctví, ale v lásce a svobodě dětí Božích. Přijď, Duchu svatý.

Amen